

081221 Fjärde söndagen i advent Björn Helgesson

Jag är med barn, utbrast glatt en man jag mötte. Hans gravida hustru sa inget. En man kan inte vara gravid, brukar min fru säga. Och visst är det så. Med barn kan man kanske vara tillsammans men gravid är det kvinnan som är. Det är skillnad mellan att bära ett liv i sin egen kropp och att stå vid sidan om, om än aldrig så nära. Det är bara den gravida som får foglossning och värkande rygg. Mannen kan på sin höjd drabbas av mer hushållsarbete.

Maria är gravid. Hon har gått till sin släkting Elisabeth, som på gamla dar också är med barn, och det är när de möts som Maria utbrister i den lovsång vi nyss hörde: ”Min själ prisar Herrens storhet, min ande jublar över Gud, min frälsare.”

Vi som är vänner med Jesus är alla gravida. I oss finns något som långsamt växer. Med barn kan man vara lite på distans men är man gravid är man minst sagt inblandad.

Advent betyder ankomst, men jag har alltid trott att det betytt väntan. Ungefär som en graviditet. Fyrtio veckor fick jag vänta på mina flickor och fyra veckor får vi vänta på julen. Snart är väntan på julen slut: i morgon ska mina flickor ut i skogen med farfar och hugga oss en gran.

Men om nu advent är en graviditet så kan man fråga sig vad vi är gravida med och med vem. Paulus ger ett svar i Romarbrevet: ”Ordet är nära dig, i din mun och i ditt hjärta – det vill säga trons ord.” Fostret vi bär är ordet och vi bär det i vår mun och i vårt hjärta. I hjärtat finns vår vilja. Därifrån styrs våra handlingar. Munnen är symbolen för kommunikation i alla dess former. Det foster vi bär ska växa till i vårt sätt att uttrycka oss, alltså munnen, i vår vilja och i våra handlingar, alltså hjärtat. Och fostret, vad är det? Ordet, säger Paulus. Ordet är också ett av namnen på Jesus. ”I begynnelsen fanns ordet...” står det i Johannes evangelium. I oss finns den sanna människan dold och väntar på att födas fram i oss. Embryot finns redan i vår vilja, i vår personlighet. Det vill växa. Det vill blomma ut i lovsång, glädje och kärlek.

Det är inte bara Maria och hennes släkting Elisabeth som är gravida. Också vi kristna är det. Maria bar ordet i sin kropp, med foglossning och svängande humör. Vi Jesusvänner bär också Ordet i oss med våra egna graviditetsproblem. De har med hjärtat och munnen att göra. Vi har en vilja som drar åt alla möjliga håll. Våra hjärtans graviditetsproblem yttrar sig som bitter självömkan, hämningslös egoism och ovilja att engagera oss. Vår muns graviditetsproblem visar sig i förtal och tystnad. Jämfört med det är en foglossning ingenting – kan jag som man säga.

Maria blev med barn utan att ha varit samman med någon man. Fader okänd, skulle det kanske ha stått i gamla tiders kyrkoböcker. Omtvistat är också faderskapet när det gäller det foster vi alla bär på. Vi har haft många partners. Ibland kan det kännas som om vi bär på många olika foster samtidigt. Gud som skapat oss har gjort oss gravida och med vår vilja har vi sagt ja. Bibelns ord kallar detta dop och tro.

Marias graviditet var kontroversiell i hennes närmiljö. I alla kulturer finns det hemliga kunskaper om hur man blir av med oönskade barn. Som en desperat överlevnadsstrategi. Maria behöll sitt barn. Varför? Där

fanns en man som var beredd att ta på sig faderskapet, där fanns en släkt som inte stötte ut henne och där fanns en förebild i Elisabeth, som på gamla dar också var med barn.

Vår graviditet är också kontroversiell. Den skapar reaktioner. Är man med barn står man lite vid sidan om. Gravid är den som bär Ordet i sin mun och i sitt hjärta. Den som är vän med Jesus kommer förr eller senare att kallas fundamentalist. Maria riskerade att stenas till döds medan vi riskerar att bli socialt stigmatiserade. En del tunga dagar kan det kännas frestande att göra abort.

Därför behöver vi, precis som Maria, vårt sociala nät för att det lilla fostret ska kunna överleva. Jag är glad att jag har Maria. Hon och alla de andra bibliska personerna befinner sig inte i en avlägsen historisk tid. De finns mitt ibland oss, ömsom som avskräckande exempel, ömsom som förebilder. Vi får vara en del av den stora historien. Jag behöver också församlingens gemenskap, och det är du, för att orka med mitt havandeskap. Ibland kanske jag kan hjälpa dig. Vi är ju alla gravida och behöver stödja varandra i vårt havandeskap.

Ibland känner jag barnet sparka och fylls av en så stor glädje. Det är när jag upplever hur Jesus har vuxit sig större i mig men än mer när jag ser att han vuxit i dig. Då porlar samma lovsång fram som den Maria sjöng. Vi sjunger för några ögonblick tillsammans. 40 veckor får man vänta på ett barn, fyra veckor har advent. Min egen förlossning väntar när jag får möta Jesus ansikte mot ansikte på andra sidan graven. Så länge vi tillsammans vårdar våra foster kan inget hindra detta.

Vi är med barn. Det växer i oss. Inget missmod kan besegra oss: ”Min själ prisar Herrens storhet, min ande jublar över Gud, min frälsare.”